

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 536/2015-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. novembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV, s. r. o., Brečtanová 1, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Bugala – Ďurček, s. r. o., Drotárska cesta 102, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Peter Ďurček, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 SŽ 24/2013 z 26. marca 2015 a takto

rozhodol:

Sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júna 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV, s. r. o., Brečtanová 1, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 SŽ 24/2013 z 26. marca 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Podaním doručeným ústavnému súdu 30. júla 2015 sťažovateľka svoju sťažnosť doplnila.

2. Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „rada“) oznámila sťažovateľke začatie správneho konania oznámením vo veci možného porušenia povinnosti podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“), ktoré podľa rady malo spočívať v tom, že sťažovateľka na programovej službe JOJ PLUS odvysielala krátke upútavky na programy a oznámenia o vlastnom programe v podobe textových informácií, ku ktorým nesprávne uplatnila jednotný systém označovania programov. Rozhodnutím rady č. RP/069/2013 z 10. septembra 2013 bola sťažovateľke uložená pokuta v sume 5 000 € pre porušenie § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii. Proti uvedenému rozhodnutiu rady sa sťažovateľka odvolala. O jej odvolaní rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 5 SŽ 24/2013 z 26. marca 2015 tak, že potvrdil rozhodnutie rady.

3. Sťažovateľka namieta, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu boli porušené jej v petite sťažnosti označené práva podľa ústavy a dohovoru, a v podstatnej časti svojej argumentácie uvádza:

«... k zásahu a porušeniu práva sťažovateľky došlo postupom najvyššieho súdu v súvislosti s rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie Rady a zamietol odvolanie proti rozhodnutiu Rady o preskúmanie rozhodnutia Rady tým, že najvyšší súd:

(i) považoval nevykonanie dôkazu, a/resp. absenciu vyhotovenia zápisnice o vykonaní dôkazu zo strany Rady (absencia riadneho zistenia skutkového stavu veci a absencia postupu Rady v súlade so zákonom) za postup Rady ako správneho orgánu, ktorý bol zákonný a nemohol spôsobiť nezákonnosť rozhodnutia Rady; a

(ii) uzavrel (potvrdil), že došlo k splneniu podmienok predpokladaných ústavou na obmedzenie slobody prejavu sťažovateľky.

... nevykonanie jediného dôkazu v konaní v súlade so zákonom a/ alebo nevyhotovenie zápisnice o vykonaní dôkazu v súlade so správnym poriadkom je vážnym zásahom do práva na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu.

Rovnako... obmedzenie slobody prejavu bez existencie legitímneho dôvodu vychádzajúceho z ustanovenia článku 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a bez existencie proporcionality (nevyhnutnosti v demokratickom štáte), je možné považovať za vážny zásah do práva na slobodu prejavu sťažovateľky.

... najvyšší súd obmedzil slobodu prejavu sťažovateľky bez toho, aby vôbec Rada jasne, určito a zrozumiteľne existenciu takýchto dôvodov uviedla v odôvodnení rozhodnutia Rady, pričom ani najvyšší súd tento nedostatok neodstránil uvedením vlastných dôvodov odôvodňujúcich splnenie podmienok na obmedzenie slobodu prejavu sťažovateľky a navyše arbitrárne poukázal na skutočnosť, že tieto dôvody neskúmal nakoľko už samotný zákonodarca považoval za naliehavú spoločenskú potrebu obmedziť slobodu prejavu predmetným ustanovením. ...

Rada vo svojom oznámení o začatí správneho konania, ako aj v napadnutom rozhodnutí uviedla, že podkladmi (dôkazmi) pre vydanie napadnutého rozhodnutia sú:

... záznamy z vysielania programovej služby; a

... prepis/popis skutkového stavu;

... Sťažovateľka v odvolaní proti rozhodnutiu Rady namietala najmä skutočnosť, že z administratívneho spisu jednoznačne vyplýva, že Rada buď (i) nevykonala vyššie špecifikované dôkazy vôbec; alebo (ii) ich nevykonala v súlade so Správnym poriadkom, hoci z rozhodnutia Rady vyplýva, že je postavené výlučne na skutočnostiach, ktoré bolo možné zistiť výlučne len na základe vykonania uvedených dôkazov zákonným spôsobom...

Najvyšší súd... tento odvolací dôvod sťažovateľky nepovažoval za dôvodný a v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol..., že nevykonanie dôkazov a nevyhotovenie zápisnice nie je takým porušením zákona, ktoré by malo vplyv na zákonnosť rozhodnutia Rady.

Sťažovateľka uvádza, že v prípade, ak z rozhodnutia Rady vyplýva, že rozhodnutie Rady je postavené na skutočnostiach, ktoré bolo možné zistiť výlučne vykonaním obrazovo-zvukového záznamu (resp. ak Rada uvádza, že sa „oboznámila s podkladmi pre rozhodnutie“) je potom nevyhnutné, aby z obsahu správneho spisu bolo možné urobiť spoľahlivý záver o tom, že členovia Rady (každý člen Rady, ktorý hlasoval o uložení sankcie) sa oboznámili s obsahom obrazovo-zvukového záznamu, tzn. že skutočne vzhliadli zvukovo-obrazový záznam.

... vykonanie takéhoto dôkazu je možné preukázať výlučne len formou zápisnice o vykonaní dôkazu podľa ustanovenia § 22 ods. 1 Správneho poriadku.

Ak Rada (jej členovia) vykonala dôkaz (vzhliadla obrazovo-zvukové záznamy), tzn. obhliadla dôkaz, tak o tomto úkone (vykonaní dôkazu) musí byť spísaná zápisnica s náležitosťami podľa ustanovenia § 22 ods. 2 a 3 Správneho poriadku.

Vzhliadnutie obrazovo-zvukového záznamu je štandardný spôsobom, akým členovia Rady môžu získať priame a nesprostredkované povedomie o skutočnom obsahu odvysielaného spotu. Takýto dôkazný prostriedok (ohliadku) nie je možné nahradiť analýzou ani prepisom, nakoľko tieto sú až druhotným, sprostredkovaným náhľadom na vec, navyše nie nestranným. ...

Sťažovateľka má v prejednávanej veci za to, že členovia Rady sa s predmetnými dôkazmi, nijakým spôsobom priamo neoboznámili a tieto nevykonali. ...

V prípade, ak Rada uvádza, že sa oboznámila s podkladmi pre vydanie rozhodnutia Rady vo forme vzhliadnutia obrazovo-zvukových záznamov, mala o vykonaní takýchto dôkazov spísať zápisnicu s náležitosťami podľa § 22 ods. 2 a 3 Správneho poriadku. Absenciu zápisnice nie je možné zhojiť ani poukazom na „prepis/popis“ skutkového stavu ani prepis uvedený v odôvodnení rozhodnutia Rady, nakoľko tieto nemajú charakter a obsah nespĺňa zákonom stanovené náležitosti zápisnice o vykonaní dokazovania.

V prípade ak spis správneho orgánu Rady neobsahuje zápisnicu o vykonaní dôkazu (vzhľadnutí obrazovo-zvukového záznamu) a v odôvodnení rozhodnutia Rady Rada opakovane poukazuje na skutočnosť, že sa so záznamami oboznámila, ide o podstatné porušenie ustanovení o konaní pred správnym orgánom, ktoré má za následok nezákonnosť rozhodnutia Rady.

V konaní o správnom delikte, ktorého skutková podstata spočíva v porušení povinnosti pri vysielaní programu, je obrazovo-zvukový záznam posudzovanej časti vysielania kľúčovým a v podstate nezastupiteľným dôkazom obzvlášť v prípadoch, kedy Rada nevykonáva žiaden iný dôkaz na objasnenie skutkového stavu veci. Takýto dôkaz preto musí byť vykonaný riadnym procesným spôsobom.»

4. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práv sťažovateľky na slobodu prejavu a na slobodné rozširovanie informácií garantovaných ústavou a dohovorom napadnutým rozsudkom sťažovateľka uviedla, že *«síce bol zásah do jej slobody prejavu vykonaný na základe zákona (§ 35 ods. 3; § 36 ods. 2 Zákona o vysielaní), avšak tento zásah nesledoval žiaden legitímny cieľ a ani nebol proporcionálny (nevyhnutný v demokratickej spoločnosti)...*

Je... arbitrárne a svojvoľné, že najvyšší súd sa bez ďalšieho stotožnil s legitímnym cieľom Rady, ktorá ho veľmi neurčito vo svojom rozhodnutí... uviedla ako právo rodičov, prípadne iných vychovávateľov dieťaťa „rozhodnúť sa na základe odvysielanej informácie, či ponechajú svoje maloleté dieťa pred televíznou obrazovkou...“

... článok 26 ods. 4 Ústavy SR a článok 10 ods. 2 Dohovoru predstavuje limitačnú klauzulu pre orgán verejnej moci ako aj všeobecný súd, ktorú nemôže prekračovať a to ani v prípade ak by akékoľvek ustanovenie zákona (napr. 20 ods. 4 Zákona o vysielaní) im dávalo kompetenciu nad jeho aplikovaním a vynucovaním.

Nakoľko predmetné ustanovenia Ústavy SR a Dohovoru neuvádzajú ochranu práva rodičov a vychovávateľov dieťaťa „rozhodnúť sa, ktoré programy sú vhodné pre maloletých“ ako možný dôvod pre obmedzenie slobody prejavu a tento „dôvod“ nie je možné s ohľadom na nedostatočné odôvodnenie rozhodnutie Rady ako aj rozhodnutia najvyššieho súdu subsumovať ani pod jednu zo 4 limitačných klauzúl čl. 26 ods. 4 Ústavy

SR, rozhodnutie najvyššieho súdu, ktoré potvrdilo rozhodnutie Rady je nezákonné, vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a predstavuje tak protiústavný zásah do slobody prejavu sťažovateľky.».

5. Podľa sťažovateľky *«Zo skutkového stavu veci je zrejmé, že legitímnym cieľom pri uplatňovaní § 20 ods. 4 Zákona o vysielaní bude prevažne ochrana mravnosti.*

Zo skutkového stavu je však taktiež jednoznačne zrejmé, že Radou identifikované konanie sťažovateľky, ktorým svoju slobodu prejavu zneužila na zásah do „mravnosti“ divákov nebolo spôsobilé svojou povahou aktivovať meritórne uvažovanie o zásahu do mravnosti divákov a už vôbec nie dostať sa do kolízie s konkrétnym verejným záujmom v zmysle čl. 26 ods. 4 ústavy alebo čl. 10 ods. 2 dohovoru, ktorého ochrana by si vyžadovala intervenciu štátu...

Hoci teda formálno-právne existuje zákonom (vyhláškou) stanovená povinnosť označovať všetky zložky programovej služby grafickým symbolom, jej konkrétna aplikácia a vynucovanie zo strany Rady už naráža na ústavnú limitačnú klauzulu. Existencia jedného z dôvodov limitačnej klauzuly sa následne musí skúmať nie len formálno-právne, ale najmä po obsahovej stránke konkrétneho konania sťažovateľky, tzn. od samotného obsahu odvysielaných informácií.

Nakoľko odvysielané informácie obsahovali len „neškodné“ časti (upútavky) na neskôr vysielaný program a len textové informácie o názve a čase vysielania programu, z hľadiska obsahu ani nemohli vzbudiť uvažovanie o tom, že ohrozujú mravnosť.

Z uvedeného dôvodu neexistoval legitímny cieľ na obmedzenie slobody prejavu sťažovateľky a rozhodnutie Rady aj najvyššieho súdu tak slobodu prejavu sťažovateľky obmedzili bez právneho dôvodu.».

6. Keďže podľa sťažovateľky samotný zásah nesmeroval k ochrane niektorého z legitímnych cieľov špecifikovaných v čl. 26 ods. 4 ústavy, resp. v čl. 10 ods. 2 dohovoru, na základe ktorých je možné obmedziť slobodu prejavu, je bez právneho významu ďalej sa zaoberať skúmaním proporcionality tohto zásahu. Aj napriek uvedenému konštatovaniu sťažovateľka aplikáciou testu proporcionality dospela k záveru, že obmedzenie slobody

prejavu na základe napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nebolo proporcionálne (nevyhnutné v demokratickej spoločnosti). V závere sťažnosti sťažovateľka na margo úlohy orgánov štátu vo vzťahu k posudzovaniu slobody prejavu a zásahov štátu poukázala na závery nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 307/2014 z 18. decembra 2014, ktorý je najnovšou judikatúrou vo veci aplikácie ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii vo vzťahu k právu masmédií na slobodu prejavu.

7. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a jej práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, zruší napadnutý rozsudok najvyššieho súdu a vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a prizná jej úhradu trov konania.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd

právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

11. Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na slobodu prejavu a základného práva slobodne rozširovať informácie podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na slobodu prejavu podľa čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru v spojení s čl. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd potvrdil podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku napadnuté rozhodnutie rady, keď v rozsahu sťažovateľkou vymedzených dôvodov nezistil pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení.

12. Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 2 ústavy každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať

idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povoľovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

Podľa čl. 10 ods. 2 dohovoru výkon slobôd podľa odseku 1, pretože zahŕňa aj povinnosť aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Podľa čl. 1 dohovoru vysoké zmluvné strany priznávajú každému, kto podlieha ich jurisdikcii, práva a slobody uvedené v hlave I tohto dohovoru.

13. Ústavný súd poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

14. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

15. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali alebo v samotných rozhodnutiach, došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov

spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

16. Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal napadnutý rozsudok najvyššieho súdu a argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu.

17. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku konštatuje, že najvyšší súd sa ústavne konformným spôsobom vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky, ktoré tvoria aj jej sťažnostnú argumentáciu, a svoje závery dostatočne odôvodnil, keď v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol:

«Úlohou senátu najvyššieho súdu v posudzovanej veci bolo postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporkyne, ktorým rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z...

Podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu.

Podľa § 6 ods. 5 JSO, programy alebo iné zložky televíznej programovej služby klasifikované ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 7 rokov, do 12 rokov, do 15 rokov alebo nevhodné a neprípustné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov a programy alebo iné zložky televíznej programovej služby klasifikované ako vhodné pre vekovú skupinu maloletých do 7 rokov, od 7 rokov, do 12 rokov, od 12 rokov alebo od 15 rokov sa označujú grafickým symbolom jednotného systému označovania po celý čas vysielania týchto programov alebo iných zložiek televíznej programovej služby v pravom alebo ľavom hornom rohu televíznej obrazovky. Upútavka k programu sa označí totožným grafickým symbolom ako samostatný program. ...

Podľa § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2013, rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 eur do 66 387 eur..., ak nezabezpečil klasifikáciu a označenie programov alebo iných zložiek programovej služby (§ 20 ods. 4).

Najvyšší súd po oboznámení sa so spisovým materiálom vrátane priloženého záznamu programu (§ 250q ods. 1 veta druhá O. s. p.) v súlade s názorom odporkyne mal za to, že neoznačenie upútavky na programy a neoznačenie informácie o svojej programovej ponuke prostredníctvom oznámení o svojom vlastnom programe vo forme textových informácií symbolom JSO, naplnilo kritériá stanovené v JSO.

Z uvedeného podľa názoru najvyššieho súdu nesporne vyplýva, že navrhovateľka porušila povinnosť jej danú z ustanovenia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. pretože nesprávne uplatnila JSO. Podľa názoru najvyššieho súdu nemožno opomíňať, že maloletí sú najnáchylnejšou a najcitlivejšou skupinou na preberanie vonkajších vplyvov a vzorov pri formovaní vlastného individuálneho rebríčka hodnôt, zvlášť z masmédií.

K námietke navrhovateľky týkajúcej sa k prepisu/popisu posudzovaného programu, senát najvyššieho súdu uvádza, že odporkyňa vyhotovila takýto prepis zo záznamu vysielania pre účely správneho konania. S týmto navrhovateľku v rámci administratívneho konania oboznámila a poskytla jej možnosť vyjadriť sa k obsahu prepisu vysielania, ako k podkladu pre rozhodnutie, o čom svedčí i opätovná výzva na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní č. 258-PLO/O-3203/2013 zo dňa 13. 08. 2013 a ktorá je súčasťou pripojeného administratívneho spisu, pričom však navrhovateľka v rámci správneho konania nenamietala konkrétne rozpory predmetného prepisu/popisu vysielania so záznamom vysielania posudzovaného programu. Čo sa týka námietky navrhovateľky, že oboznámenie sa s obsahom záznamu je vlastne vykonanie dôkazu ohliadkou a bolo povinnosťou odporkyne spísať o vykonaní dôkazu ohliadkou podľa § 22 ods. 1 správneho poriadku zápisnicu, najvyšší súd uvádza, že v žiadnom prípade nie je možné považovať vzhľadnutie záznamu za vykonanie dôkazného prostriedku ohliadkou. Dôkazný prostriedok - ohliadka je oboznámenie sa s vonkajšími znakmi hnutelnej alebo nehnuteľnej veci, nejde však o oboznámenie sa s jej obsahom, ako v prípade záznamu z vysielania.

K námietke navrhovateľky týkajúcej sa porušenia zásady proporcionality a údajnej diskriminácie navrhovateľky najvyšší súd má za to, že keďže je stanovená povinnosť uvedená v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., zákonodarca dal jednoznačne najavo naliehavú spoločenskú potrebu pre označovanie programov v televíznom vysielaní podľa vekovej vhodnosti. Pokiaľ ide o zásadu proporcionality, odporkyňa sa dostatočne vysporiadala s touto námietkou a je potrebné zdôrazniť, že existuje naliehavá spoločenská potreba na uplatňovanie JSO, pretože rodič musí mať právo rozhodnúť sa podľa určitých kritérií, ktoré programy sú, alebo nie sú vhodné pre maloletých. Porovnávanie uvedeného porušenia JSO s prostredím internetu, kde takáto regulácia zabezpečená zo strany štátu absentuje, považuje za najvyšší súd za bezvýznamné.

Najvyšší súd sa tiež nemôže stotožniť ani s interpretáciou pojmov „upútavka“ a „oznámenie o vlastnom programe“ zo strany navrhovateľky. Oznámením o vlastnom programe formou textových informácií, vysielať len informuje divákov o plánovanom vysielaní vybraných programov. Divákovi sú za týmto účelom sprostredkované informácie o názve vybraných programov, ako aj o dni a presnom čase ich odvysielania. Je preto dôležité, aby divák vedel, pre akú vekovú skupinu maloletých je program nevhodný.»

18. Ústavný súd z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

19. Sťažovateľka tiež namietala, že napadnutým rozsudkom došlo k zásahu do jej práva na slobodu prejavu a práva na slobodné rozširovanie informácií podľa čl. 26

ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru, keďže obmedzenie slobody prejavu v jej prípade nesledovalo žiaden legitímny cieľ a nebolo proporcionálne (nevyhnutné v demokratickej spoločnosti). Ústavný súd v súvislosti s uvedenou námietkou konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku zrozumiteľne, konzistentne a spôsobom súladným s ústavou vysporiadal aj s námietkou sťažovateľky o porušení uvedených práv hmotného charakteru, predovšetkým s jej odvolacou námietkou o porušení zásady proportionality, ako aj s tvrdením o údajnej diskriminácii sťažovateľky. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval dostatok dôvodov rozhodnutia rady vo vzťahu k námietke sťažovateľky o nesplnení podmienky proportionality obmedzenia slobody prejavu, pričom zdôraznil existenciu naliehavej spoločenskej potreby na uplatňovaní jednotného systému označovania z hľadiska ochrany maloletých, čím sa jednoznačne stotožnil s právnym záverom rady. Ústavný súd už judikoval aplikovateľnosť jeho ustáleného názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05), pretože tieto z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, aj na vzťah medzi rozhodnutím rady ako správneho orgánu a rozsudkom najvyššieho súdu, ktorý bol výsledkom preskúmania rozhodnutia rady (III. ÚS 322/2011). Ústavný súd preto nepovažuje postup najvyššieho súdu, ktorý sa stotožnil so závermi rady a odkázal na dostatočné dôvody jej rozhodnutia, za svojvoľný či arbitrárny.

20. Podľa ústavného súdu neobstojí ani námietka sťažovateľky, že rada, ako aj najvyšší súd nedostatočne a nesprávne identifikovali legitímny cieľ, ktorého ochrana odôvodňuje obmedzenie jej práva na slobodu prejavu. Rada, ako aj najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach jednoznačne identifikovali verejný záujem na ochranu maloletých pred nevhodným obsahom vysielania, ktorému zodpovedá právo rodičov či iných vychovávateľov rozhodnúť sa podľa určitých kritérií, ktoré programy sú alebo nie sú vhodné pre maloletých a ktoré zákonodarca výslovne uviedol aj v texte radou aplikovanej právnej normy (§ 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii). Námietka *sťažovateľky o neexistencii legitímneho cieľa na obmedzenie jej slobody prejavu v súvislosti so zákonnou povinnosťou označovať programy podľa vekovej vhodnosti* má podľa názoru ústavného súdu vo svojej

podstate charakter námietky nesúlady *ustanovenia* § 20 ods. 4 *zákona o vysielaní a retransmisii* s príslušnými ustanoveniami ústavy, o ktorej ústavný súd podľa svojej konštantnej judikatúry nemôže rozhodnúť v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy, keďže v tomto type konania vychádza z prezumpcie ústavnosti príslušných právnych noriem (m. m. napr. I. ÚS 259/07 alebo IV. ÚS 122/08). Z uvedeného tiež vyplýva, že ústavný súd v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy neskúma ako predbežnú otázku, či právna norma, ktorú všeobecné súdy aplikovali (mali aplikovať), je v súlade s ústavou. Súlad zákonov alebo ich častí s ústavou môže preskúmavať ústavný súd len v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy, pričom návrh na začatie tohto konania môžu podať len subjekty uvedené v čl. 130 ods. 1 ústavy, resp. § 18 ods. 1 zákona o ústavnom súde (m. m. napr. PL. ÚS 1/94, PL. ÚS 6/99, PL. ÚS 7/99 atď.).

21. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že závery nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 307/2014 z 18. decembra 2014 nemožno aplikovať na prípad sťažovateľky posudzovaný v tomto konaní z dôvodu rozdielnych skutkových okolností prípadu sťažovateľky, ktoré boli predmetom posúdenia ústavného súdu v označenom konaní a ktoré vyplývali z porušenia inej zákonom o vysielaní a retransmisii ustanovenej povinnosti sťažovateľky.

22. Pokiaľ sťažovateľka namieta porušenie označených základných práv podľa ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práv podľa dohovoru v spojení s čl. 1 dohovoru, ústavný súd uvádza, že v čl. 12 ods. 1 ústavy sú zakotvené základné princípy a postuláty Slovenskej republiky, avšak nepredstavujú konkrétne základné práva alebo slobody, ktorých ochrany by sa sťažovateľka mohla pred ústavným súdom v konaní podľa čl. 127 ústavy domáhať. Obdobné platí aj vo vzťahu k čl. 1 dohovoru, ktorý vyjadruje záväzok vysokých zmluvných strán dodržiavať ľudské práva.

23. Keďže ústavný súd nezistil možnosť sťažovateľkou namietaného porušenia označených základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru v spojení s čl. 1

dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

24. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľky sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. novembra 2015